

Kyrka & Folk

NR 46, 17 NOV 2011, 88 ÅRG.

Korpilombolo har fått ny gudstjänst- gemenskap

sid 4

Kun **Lars Levi Laestadius** maaliskuussa 1826 saapui papiksi Kaare-
suvantoon, hän tuli alueelle jonka kirkolliset olot olivat vähitellen väki-
intumassa. Rajanvedon *Anders Alapää* guida i Laestadiusmuseet i Pajala. 1819
saakka oli ollut sallittua kayda "omassa" kirkossa rahan takana teo-
sia. **MEUR UR INNEHÄLLET:** Ruotsalaiset Lars Levi Laestadius ja Brita Kaisa
Aistadia vihittiin avioliittoon Suomen Enontekiön kirkossa Palojoen-
suulla.

**Var står Frimodig kyrka
i ämbetsfrågan?**
sid 6

**Rimgåtor om
folk i Bibeln**
sid 12

Foto: Gunnar Andersson

Ny gudstjänstgemenskap i Korpilombolo

På pingstdagen i år bildades Korpilombolo gudstjänstgemenskap. Pastor Anders Alapää tror att den möter ett behov bland människor i området.

– Det behövs fler gudstjänster där människor kan hämta näring för sin tro. Med gudstjänstgemenskapen öppnas en dörr till ett helt gudstjänstliv på biblisk grund, säger Anders Alapää.

Korpilombolo gudstjänstgemenskap har fått sitt namn av att man oftast har gudstjänster i Korpilombolo-bygden, men flera av dem som är engagerade i den kommer från Pajala- och Överkalix-byarna.

– Det fanns flera anledningar till att vi upplevde det som angeläget att ta detta steg. Kyrkolivet i östra Norrbotten är inte längre vad det har varit, och många människor saknar en gudstjänst att gå till på söndagen. Efter beslutet om enkönade "äktenskap" har också många valt att lämna Svenska kyrkan. Tanken med gudstjänstgemenskapen är att den ska erbjuda en möjlighet till ett "helt" gudstjänstliv med gudstjänster som innehåller predikan, dop och nattvard, och som följer den gamla, bekanta gudstjänstordningen. Gudstjänstgemenskapen finns till både för laestadianer och för andra, både för sådana som lämnat Svenska kyrkan och för sådana som stannat kvar, säger prästen för koinonian Anders Alapää.

Vilka verksamheter har ni nu och hur tänker du dig framtiden för koinonian?

– Det här är ett långsiktigt arbete. Vi har börjat med att ordna gudstjänster, och hoppas kunna fira gudstjänst oftare och mera regelbundet, men också att hålla nattvardsgudstjänster oftare. Sedan har vi olika idéer och ser olika behov – den andliga nöden är stor...

Missionsprovinsen

Anders Alapää menar att Missionsprovinsen har ett viktigt uppdrag.

– Missionsprovinsen behövs! Den är ett alternativ för oss

som vill stanna kvar i den lutherska kyrkotraditionen, oss som inte kan tänka oss att gå till någon annan kyrkotradition när Bibeln förlorat sin auktoritet i vår gamla svenska kyrka. Genom Missionsprovinsen kan kristna i olika delar av Sverige och Finland och från olika fromhetstraditioner få vara del av en gemenskap med andra som också vill hålla fast vid vårt gemensamma svensk-finska evangelisk-lutherska arv. Jag ser Missionsprovinsens kallelse som att föra vidare arvet från den gamla svenska kyrkan till nya generationer. Var för sig riskerar de olika fromhetstraditionerna som levde sida vid sida i Svenska kyrkan att utvecklas i riktning mot sekter.

Vägen till tro

Pastor Alapää berättar att han kom till tro under sin högstadietid.

– Jag spelade på andakter och gudstjänster i Korpilombolo församling och fick då lyssna till Guds ord. Vi hade under många år en god, bibeltrogen kyrkoherde i Korpilombolo, Karl-Erik Tjäder. Under sommaren efter åttan vikarierade jag också som kantor tillsammans med en präst från södra Sverige som hette Sven Melander. Jag tog också intryck av hans förkunelse.

Vägen till präst

Från början var det inte självklart att Anders Alapää skulle bli präst.

– Åren efter gymnasiet började jag känna en inre kallelse, att jag borde bli präst, men jag erfor också en yttre kallelse genom att olika människor sa till mig att jag borde bli präst. Den som mest ihärdigt försökte övertala mig till det var en gammal farbror i Ohtanajärvi som varje gång vi träffades frågade mig när jag skulle "åka till prästskolan". Våren 2002 bestämde jag mig för att börja studera teologi, men jag förstod snart att det ännu inte var tid för det utan att det var någonting jag skulle göra längre fram. Därför gick jag i stället kantorutbildningen till att börja med. Jag ville egentligen inte själv bli präst, men förstod att det var Guds vilja med mig. Men med åren blev det också min vilja.

– År 2005 insåg jag att det var tid att börja med teologistudierna. Av komministern i Svansteins församling, där jag arbetade som kantor, fick jag rådet att studera vid Åbo Akademi för att sedan kunna prästvigas i Finland. Därför flyttade jag till södra Finland hösten 2005. Det kändes hemtrevligt att vara i en tvåspråkig miljö där man hörde och kunde använda både finska och svenska, precis som hemma. Jag tyckte också att det var en ganska god teologiutbildning, särskilt i kyrkohistoria och dogmatik. Men när vägen till en

Det sk "pöytä" där Lars Levi Laestadius bodde. Idag är det en del av Laestadiusmuseet i Pajala.

prästvigning i Finland stängdes, då den evangelisk-lutherska kyrkans praxis i ämbetsfrågan ändrades, valde jag att flytta hem till Norrbotten och slutföra mina studier på distans.

Lutherstiftelsens pastoral

När det blev dags för prästvigning bar det av till Göteborg. Där fick Anders sin prästvigning inom Missionsprovinzen, men dessförinnan gick han Lutherstiftelsens pastoral.

– Lutherstiftelsens pastoral kurs i Göteborg var verkligen en gedigen utbildning, som gav en god förberedelse för arbetet som präst. Det var en intensiv termin, men jag är verkligen tacksam för att jag fått gå den. Svenska kyrkan hade nog sett annorlunda ut om alla dess präster gått Lutherstiftelsens pastoral. Tråkigt att man inte kan gå om den!

Tältmakeri

Anders Alapää har fler strängar på sin lyra. Förutom att han verkat som kantor tidigare, så är han föreståndare för Laestadiusmuseet och har tjänst som minoritetsspråkshandläggare.

– Som minoritetsspråkshandläggare ska jag bevaka att Pajala kommun erbjuder service på finska och meänkieli, som minoritetsspråklagen och språklagen kräver, och på olika sätt arbeta för att skydda och stärka de språken. Jag fungerar också som tolk och översättare, bl a i skolan, på socialförvaltningen och när Pajala och den finska grannkommunen Kolari har gemensamma kommunfullmäktigemöten.

Lars Levi Laestadius

– Jag leder verksamheten vid muséet. Sommartid har vi två anställda guider, men vintertid guidar jag besökarna

själv. Guidningarna brukar vara trevliga, besökarna är oftast intresserade och tacksamma, och kommer med många frågor. De flesta besökarna kommer från Finland, och man förvånas över att människor reser så långt bortifrån till Pajala för att få besöka Laestadiuspöret och Laestadius grav.

– Det finns mycket gott i den laestadianska traditionen, som förr också fick färga kyrkolivet i Tornedalen, men det viktigaste är förstås att man lyfter fram försoningen i kraft av Jesu offerdöd, eller syndernas förlåtelse i Jesu namn och blod utan vår egen förtjänst. Inom laestadianismen har man också respekt för Bibeln som Guds ord.

Att förkunna Guds ord

Än så länge är det enbart Anders Alapää som predikat i Korpilombolo gudstjänstgemenskap, men så småningom hoppas han att fler kan ta del i förkunnelseuppgiften. Pastor Alapää ser allvarligt på uppgiften att predika.

– Jag tycker inte att det blir lättare att predika – tvärtom känns det som att det blir svårare med tiden. Men det är viktigt att människor får höra evangeliet om förlåtelsen för Jesu Kristi skull i varje predikan – särskilt när vi hela tiden möts av olika nya och vilseledande budskap från alla håll, och när det finns så mycket som frestar och lockar Guds barn fel. Som predikant vet man inte heller om det är sista gången som någon av åhörarna lyssnar till en predikan. Sedan finns det många människor i vårt land som aldrig fått höra om Jesus Kristus. Sådana människor önskar jag nå med en kallelse till Guds rike. Till min glädje verkar det också hitta en och annan sådan till gudstjänsterna.

Per-Anders Grunman

Från en gudstjänst i koinonian.

Foto: Bertil Kero

Anders Alapää i samband med provinskonventet i Elsebergskyrkan, Uddevalla

Foto: Per-Anders Grunman